

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΛΕΦΤΡΑ

(Ο γνωστός εκλεκτός ποιητής κ. Κώστας Ουράνης είχε την καλοσύνη
νά μās αποστείλῃ τὸ κάτωθι ἐπέροχον διηγήματὸν γιὰ τὸ «Μπουκέτο».)

ΗΝ ΕΙΧΑ προσέξει από την πρώτη στιγμή που ἐγκαταστάθηκα στο ξενοδοχείο. Ἐβγαίνα μαζί με τὸ γκαρσόνι ἀπὸ τὸ δωμάτιο πού μου είχαν νοικιάσει όταν ἄνοιξε ἡ ἀντικρινὴ πόρτα καὶ εἶδα μιά νέα καὶ ψηλὴ γυναίκα, με κατάρματα στυλινὰ μαλλιά, μεγάλα γλυφρὰ ρεῖζοιρ τὸ ὁποῖο, σφιγμένο με μιά ζώνη γύρω ἀπὸ τὴ μέση της, ἔκανε νὰ διαγράφονται καθαρά οἱ προκλητικὲς καὶ ἁρμονικὲς μαζὶ γραμμὲς τοῦ κορμιού της. Πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὰ γεμάτα θάυμασμο βλέμματά μου καὶ χάθηκε στὸ διάδρομο χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της νὰ με κοιτάξῃ, χωρὶς καν νὰ δείξῃ πὼς εἶχε ὀντισηφθεῖ τὴν παρουσίαν μου.

— Ὁραῖα γυναίκα! δὲν κρατήθηκα ν' ἀναφωνήσω. Καὶ γεμάτος ἀπὸ ἕνα ἄξαρνο μὰ ἀσυγκράτητο ἐνδιαφέρον γύρῃσα καὶ ρώτησα με περιέργεια τὸ γκαρσόνι ποιὰ ἦταν.

Τὸ γκαρσόνι. Δὲν ἔχουν παρὰ μιά βδομάδα πού μες ἦρθαν...

Ἦ ἐντύπωσι πού μου εἶχε προσεγγίσει ἡ γυναίκα αὐτὴ ὅχι μόνο δὲν πέρασε με τίς ἡμέρες μὰ ἔφτασε σὲ σημεῖο νὰ μ' ἀπορροφήσῃ ὁλοκληρωτικῶς. Ἕνας ἀκατανίκητος πόθος, πού καταντούσε σὲ στιγμὲς μιά ὀδύνη καὶ ἐπιταχιστὴ ἀνάγκη σὰν τὴ δίψα, μ' ἔσπρωχνε πρὸς αὐτὴν καὶ ἄρχισα νὰ περνῶ ἀπὸ ὅλες ἐκείνες τίς ἀγωνίες τὸν ἀνθρώπων πού ἀγαπᾶν δίχως ἐλπίδα. Γιατὶ ἡ γυναίκα ἐκείνη ὅλες τίς ἡμέρες πού ἀκολούθησαν ἐξακολούθησε νὰ δείχνῃ πὼς της ἦμουν βαρύντα ἀδιάφορος. Τὴ συναντοῖσα πολλές φορὲς στὸ διάδρομο, στὸν ἀναβατήρα, στὴν ἐξώπορτα τοῦ ξενοδοχείου καὶ ποτὲ δὲν παρέλειπα νὰ σταματῶ ἀπότομα καὶ νὰ τὴν παρακολουθῶ με τὸ βλέμμα στυλωμένο γιὰ νὰ τὴν κάνω καταφανὴ τὸν πόθο πού μου εἶχε γεννηθῇ καὶ πού γινότανε ὅλο καὶ τυραννικότερος μες μου. Μάταια ὅμως. Ὅταν δὲν χαμήλωνε τὴ ματιὰ της μπρὸς στὴ δική μου, ἔκανε πῶς δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὴ στάσι μου. Πέρανε σὰν βυθισμένη σ' ἄλλες σκέψεις ἢ με μιά ἀκαταδέξια πού με πλῆγωνε ὅχι μόνο στὸ αἰσθημα μου καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἀνδρισμὸ μου. Μιά φορὰ δὲ πού της ἐξεδήλωσα με κάποια φρόσι τὸ θαυμασμὸ μου, με κάφωψε με μιά ματιὰ περιφρονητικῇ...

Τρώγαμε στὸ ἴδιο ἐστιατόριο. Ὅταν ἔμπαινα καὶ τὴν ἐβλεπα καθισμένη με τὸν ἄντρα της, διάλεγα ἕνα τραπέζι ἀντικρὺ τους καὶ, τρώγοντας χωρὶς νὰ κοιτάξω στὸ πιάτο μου, δὲν ἔπαινα ἴσα με τὸ τέλος νὰ κρατῶ στυλωμένα τὰ μάτια

μου ἀπάνω της—ἐπίμονα, μαγνητικῶς. Συγχρόνως παρακολουθοῦσα τίς κινήσεις, τίς φυσιογνωμίες, τὴ στάσι καὶ τὸν ὅμοιο της — κινούμενος ἀπὸ τὴν περιέργειαν νὰ μωρ μέσα στὴν ψυχὴ τους καὶ τὴ ζωὴ τους καὶ ν' ἀντιληφθῶ τίς μεταξὺ των βαθύτερες ἐσωτερικὲς σχέσεις. Ἐνστικτικὰ δηλαδὴ προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω ποῖο ἦταν, ἀν ὑπῆρχε, τὸ τρωτὸ μέρος τῆς συζυγικῆς τους ζωῆς γιὰ νὰ μπορέσω, ἐκμεταλλευόμενός το, νὰ πετύχω ὅ,τι ἐπιταχιστὰ, κυριαρχικὰ ἐποθοῦσα: τὴν κατὰ κράτος της.

Ἀπὸ τὴ συνεχὴ αὐτὴ παρατήρησι εἶχα καταλήξῃ ν' ἀποκρυσταλλώσω σὲ πεποιθήσεις πὼς τὸ ζευγάρι αὐτὸ δὲν ἦταν πλούσιο, πὼς ὁ ἄντρας—πού εἶχε στὸ ὅλο του κατὶ τὸ τυχοδιωκτικὸ καὶ τὸ σκληρὸ,—δὲν ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του γιὰτὶ δὲν της εἰδείνε ποτὲ τὴν παραιμικρότερη τρυφερότητα καὶ της ἀπαντοῦσε πάντα με τραχεῖα ἢ ἀδιάφορα μονοσύλλαβα καὶ, τέλος, πὼς ἡ γυναίκα ἐκείνη ζοῦσε σὰ μαγνητισμένη ὑπὸ τὴν καταθλιπτικὴ οἰκία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ με τὸ ψυχρὸ βλέμμα, τὴν κτηνώδη ρομαλεότητα καὶ τὴ χυδαία ὁμορφίαν. Εἶχα δηλαδὴ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ γυναίκα ἐκείνη πού τὴν ποθοῖσα ἴσα με τὸν πόνο καὶ τίς ὁποίας θὰ ἦμουν πρόθυμος νὰ γίνω σκλάβος, ζοῦσε με τὸν τρόμο καὶ τὴ λατρεία ταυτοχρόνως τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, πὼς κοίταζε πρὸς αὐτὸν ὅχι με ἐνθουσιασμό μὰ με μιά παθητικὴ ὑποταγή, πὼς, τέλος, ἦταν δυστυχισμένη μαζί του, ἀλλ' ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀφῆνε ἢ δὲ θὰ τὸν πρόδιδε ποτὲ γιὰ ὅλες τίς εὐτυχίες τοῦ κόσμου! Τέτοιες παραδοξότητες δὲν εἶνε, στὴ γυναίκα φῆσι, τόσο σπάνιες ὅσο θὰ μπορούσε νὰ νομισθῇ. Δὲν εἶνε καν ὅτε ἐνδείξεις παθολογικῆς. Εἶνε παρατηρήσιμο πὼς οἱ γυναῖκες ἀφοσιώνονται βαθύτερα καὶ διαρκέστερα ὅχι σ' ἐκείνους πού κατέχουν ἐξέχουσες κοινωνικὲς θέσεις ἢ πού τὶς ἀγαπᾶν με τυφλὸ πάθος καὶ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὶς ἱδοῦν εὐτυχισμένες, ἀλλὰ, ἀπ' ἐναντίας, στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους ὅλος ὁ κόσμος λεί κακό, πού ἀδιαφοροῦν γι' αὐτὲς με σκληρότητα καὶ πού τὶς κάνουν δυστυχισμένες. Εἶνε τάχα γιὰτὶ οἱ ἠθικὲς ἀρχὲς δὲν ἐνδιαφέρουν τὴ γυναίκα, εἶνε ἀπὸ κατὶ παρόμοιο μ' ἐκεῖνο πού λένε «ἐλθε τῆς ἀβύσσου» καὶ πού κάνει ἕναν ἄνθρωπο στεκόμενο στὸ χεῖλος μίας ἀβύσσου νὰ αἰσθάνεται κατὶ νὰ τὸν σπρώχνῃ νὰ πέσῃ ἢ εἶνε ἀπλῶς γιὰτὶ εἶνε περισσότερο στὴ φύσιν τῆς γυναίκας νὰ εἶνε σκλάβη παρὰ κατακτήτρια; Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρῶμα ἡ γυναίκα ἐκείνη ραϊνότανε πὼς δὲ ζοῦσε παρὰ γιὰ τὸν ἄντρα της—μὲ μιά μοιραία ἀποδοχὴ ἀπ' ἐνός καὶ μ' ἕνα «πένθημο» ἐξ ἄλλου πᾶθος πού τὴν ἔλυνον ὁλόκληρη σὰ λαμπαδα. Τὸ ζευγάρι αὐτὸ ζοῦσε μιά ζωὴ ἀποτραβηγμένη. Σπανίως τὸ ἐβλεπα μ' ἄλλους. Στὸ ἐστιατόριό ἐτρώγε πάντα μόνο. Στὸ ξενοδοχείο

οι σχέσεις του ήταν περιορισμένες σε δύο—τρεις ένοικους,—κυρίες από την Πόλη που ζούσαν με τις κόρες τους. Σπάνια έπισης κατέβαιναν στο σαλόνι όπου τα βράδια μαζεύονταν οι διάφοροι ένοικοι και κουβεντιάζαν κατά παρέες, φλετάριζαν ή χορεύανε. Φαινόταν, όμως, όπως είπα, ότι δεν ήταν πλούσιοι. Άν και καλοντυμένοι είχαν κάτι το ξεπεσμένο πάνω τους. Ής τόσο πληρώναν ταχτικά το νοίκι τους, ήταν ευγενείς προς τους ένοικους, κι ήταν γενική ιδέα γι' αυτούς πως ήταν «κίττος πρέπει άνθρωποι»...

Μιά νύχτα το πάτωμά μας γέμισε θόρυβο: φωνές και νευρικά κουνουλιόματα. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Κι οι ένοικοι που βρίσκονταν στο ξενοδοχείο έκοιμούνταν και Γι' αυτό, στο άκουσμα των φωνών, πετάχτηκαν στις πόρτες των δωματίων τους με τα νυχτικά, κι άκατάστατα τα μαλλιά και με τα μάτια μουσκαλισμένα από τον ύπνο—ρωτώντας ο ένας τον άλλο τι είχε συμβεί. Δεν άργησαμε να το μάθουμε. Μιά κυρία που είχε γυρίσει από το θέατρο με τόν άντρα της είχε ανηλικηθεί—άνοιγντας μιά βαλίτσα—πως της είχαν κλέψει τα διαμαντικά της και μερικές χιλιάδες δραχμές από μια τσαντίτσα κλειμένη στη βαλίτσα.

Ο θόρυβος με είχε βγάλει κι εμένα στην πόρτα και παρακολουθούσα το θέαμα των ημίγυμνων γυναικών που ανταλλάζανε τις κρίσεις τους για το γεγονός, των γκαρσονιών που πηγαυόερχονταν ας χυμμένα, της θαλαμηπόλου που έτρεξε να φέρη νερό για την κλειμένη κυρία που είχε λιποθυμήσει και τού συζητού ο οποίος, ξεχνώντας τη λιποθυμασμένη γυναίκα του, απαρτιόμουν σ' έναν όμιλο να είδη και την άσια των κλειμένων διαμαντιών, όταν η αντικρινή πόρτα άνοιξε κι είδα να προβάλλη πρώτη ο άντρας της κι ύστερα η γυναίκα που άπαντοίως με τόση αδιαφορία στον πόθο που μου είχε έμπελνισει. Ήσαν μουστυμμένοι. Ο άντρας προχώρησε προς εμένα και με ρώτησε, άν και δεν είχαμε γνωριστεί, με φωνή αδιάφορη:

— Τι συμβαίνει, έξερτε;

Έκείνη είχε σταθείστην πόρτα. Το βλέμμα της είχε άποφύγει να συναντηθί με το δικό μου και είχε καρφωθεί στο βάθος του διαδρόμου όπου είχαν στο μεταξύ μαζεψει όλοι σφεδόν οι ένοικοι. Φαινότανε ας να μην άκουνη την ερώτησή μου κι έδινε εν τώ μεταξύ στον άντρα της, άν κι είχα ύψωσης επιτήδεος τη φωνή και μιλούσα σάν να απευθυνόμουν και στους δύο, με την ελπίδα πως ή ο άντρας της θα μου την συσταποσε ή αυτή ή άλλες κάτι για την κλοπή κι έτσι θα γνωριζόμαστε. Ο άντρας της όμως είχε πάρει μισή μεγάλη κουβέντα μαζί μου. Μου έλεγε ότι χρειαζόταν μεγάλη προσοχή στά ξενοδοχεία γιατί τα γκαρσόνια που μπαίνουν βγαίνουν στα δαμάτια δεν είναι γνωστό τι άνθρωποι είναι κι ότι κι αυτοί κάποτε στη Γαλλία τού είχαν κλέψει από το δαμάτιο τού ξενοδοχείου του ένα ζευγάρι κομπιά μακιεζιόν από πλατίνα και μία όρασιτάτη χαρτίτσα με μαύρο μαργαριτάρι που τού την είχε χαρίσει η γυναίκα του.

— Θυμάσαι, Ντίνα; γυρίσε και τη ρώτησε.

Έκείνη όμως ή δεν άκουσε ή έκανε πως δεν άκουσε. Έξακολουθούσε να κυττάει πάνω το βάθος του διαδρόμου κι όταν μιά από τις γνωστές της κυρίες, γυρνώντας στο δωμάτιό της, την προσεφώνησε μ' ένα: «—Είδατε; Πώς σας φάνηκε πάλι αυτό;» άπάντησε μ' ένα σβήσιμο: «—Ναι, εινε τρομερό!» χωρίς να λη περισσότερα. Ής τόσο έμεινε ίσα με το τέλος στην πόρτα, έως που οι ένοικοι, με ικανοποιημένη πιά την περιέργειά τους και εξαντλημένο το θέμα της κουβέντας, ξαναγύρισαν στα δαμάτια τους και δεν έμεινε παρά ο κλειμένος κύριος που έκτόξευε ακόμα άπειλες και ζητούσε από τα γκαρσόνια να ειδοποιηθί άμέσως ή άστυνόμεια. Καθ' όλο αυτό το διάστημα δεν έπαυα να την κυττάω—και να τη θαυμάζω. Η χλωμάδα ή χυμνήσι στο πρόσωπό της της έδινε μιά όμορφη περισοσότητα. Το σώμα της, το σφιγμένο μέσα στο ρεϊντοίρ της είχε κάτι το παλμώδες. Έβλεπα, ξεκομμένες μέσα στο φως, τις άρμονικές και κρουστές της γραμμές, κι έσπεκτιόμουν—με πόθο, γιατί αυτό ήταν αδύνατο—πως δε θα ύπρχε πληρέστερη ευτυχία από τού να τού σφίξη κανείς με πάθος.

Ο άντρας της, άφου μ' εκληνώνησε με φιλοφροσινή, διευθύνθηκε προς την πόρτα τους κι άδωντας έλαφρά τη γυναίκα του της είπε:

— Πάμε τώρα μέσα.

Και μόνο όταν ή πόρτα κλείστηκε μπροστά μου, αισθάνθηκα κι έγω πως ήταν καλός να γυρίσω να κοιμηθώ και πως, τόση ώρα στο διάδρομο με τόν πατώμα μου, εκρούνα κι ή έριγούσα...

Μιά βδομάδα κατόπι νέα κλοπή, από τούς ίδιους περίπου όρους, λάβαινε χώρα από πάτωμα τού ξενοδοχείου μας.

Η έντύπωση από τη δεύτερη άκληση, συνδυάσιμένη με την πρώτη, ήταν καταπληκτική. Οι ένοικοι άρχισαν ν' άνησυχού, σκεπτόμενοι πως μπορούσε νάρθη κι ή σειρά τους. Έκείνος ο οποίος έδειχνε περισσοτερη άνησυχία ήταν ο άντρας της γυναίκας που έποθούσα, ο οποίος κι έπροσφερόθηκε να ειδοποιηθί την άστυνόμεια γιά νάρθη να κίνη έρευνα άμέσως γιατί έτσι ύπρχε πιθανότητα να βρεθούνη τα κλοπιμαία. Η έρευνα όμως δεν έδωσε κανένα αποτέλεσμα. Μόνο πού έδιωχτηκαν όλα τα γκαρσόνια τού πατώματος κι άντεκατεστάθηκαν από άλλα. Με τη σειρά της δε κι ή δεύτερη άκληση έξεχάστηκε...

Στό μεταξύ έξακολουθούσα—με την ίδια πάντα άνεπιτυχία—να πολιορκώ τη γυναίκα εκείνη. Είχα φράσει στο σημείο εκείνο της τρέλλας να της στείλω με την ύπηρεσία δύο γράμματα, τού ένα θερμότερο από τού άλλο, στα οποία της περιέγραφα σάν παιδί είκοσι χρώων την άγίατη μου και την κίτευα να έδελθη να συναντηθούμε κάπου. Στά γράμματα αυτά δεν έλαβα καμιά άπάντηση. Αισθανόμουν πως ήμουν γελοίος πιά έκλιμένοντας και σκεπτόμουν ν' άφισω τού ξενοδοχείο γιά να μην την βλέπω πιά και γιά να τη λημονήσω.

Ένα βράδυ, ντυμένος με σμόκιν, έβγαينا από το δωμάτιό μου γιά να πάω σε κάποιο φιλανθρωπικό χορό κι είχα σταθεί έξω από την πόρτα γιά να άνάψω το τσιγάρο μου όταν τη είδα να έρχεται από το βάθος τού διαδρόμου κρατώντας ένα δοχείο με νερό. Την περιμένα και, μαζεύοντας όλο το θάρρος μου, της έφραξα τού δρόμου—ένω τού αήμα άνέβαινε σάν κύμα στο κεφάλι μου από την ταραχή. Ήθελα να της πω, εκεί, έπί τόπου, τόν έρωτά μου και να την παρακαλέσω να μ' άφή δώσει μιά μικρή έλλειδα. Το μόνο όμως που κατώρθωσα να τραυλίσω ήταν:

— Λάβατε τά γράμματά μου;

Την είδα ν' άνασπύκνών τούς ώμους όπως όταν κανείς ένοχλείται και χωρίς να μου πη τίποτα προχώρησε στο δωμάτιό της. Έμεινα μιά στιγμή να συνέλθω από τού συγκλόνισμα που είχα δοκιμάσει κι έκατέβηκα άπορροισμένος ν' άφισα από την άφισα τού ξενοδοχείου.

Στό δρόμο περπάτησα έπ' άρκετό στην τύχη—χωρίς να θυμάμαι ότι έπρόκειτο να πάω σ' ένα χορό όπου μιά κορμία φίλων μ' έπεριμενε. Όταν τού θυμήθηκα—δέν αισθανόμουν την παραμικρότερη διάθεση γιά διασκέδαση. Αποφάσισα να διευθυνθώ προς τού Ζάπτειο και να καθίσω σ' ένα πάγκο μόνος—με τη λύπη μου. Περωνόμιας έμπρός από ένα κούσι έξητησα τσιγάρα. Όταν όμως έβαλα τού χέρι μου στην τσέπη γιά να πληρώσω είδα πως είχα ξεχάσει τού ποτοφόλλι μου στο σακάκι που είχα βγάλει—κι έγύρισσα να τού πάρω.

Άνοίγοντας την πόρτα τού δωματίου μου είδα μέσα μιά γυναίκα σχημαίη πάνω από τις άποσπασμένες μου. Στόν κρότο που έκανε ή πόρτα άναπήδωσε έντορρη κι έστρεψε τού πρόσωπό της προς εμένα. Ήταν Έκείνη! Σταθήκαμε κι οι δύο σάν ζευγανόληκτοι. Στό πρόσωπό μου δάταν ζωγραφισμένη ή άποβλακότητα. Στό δικό της έβλεπα την ένσώκρια στο τρώμου—ένός τρώμου που θαρούς πως της έσφιγγε με σιδερένια δάκτυλα τού λαιμό κι έκανε τού πρόσωπό της πρίσινο. Οι σπινές των δύο κλοπών, στις παραμικρότερες λεπτομέρειές τους, πέρασαν άσπραπιαία άλλα κατακάθαρα από τού νού μου. Ήσαν λοιπόν αυτή ήταν ή κλέφτρια τού ξενοδοχείου!

Τι ζήτησε έδώ μέσα; τη ρώτησα με μιά φωνή στην οποία ύπρχε όλη ή σκληρότητα της εκδικήσεως γιά την περιφρόνησή της κι όλος ο σαρκασμός μου γιατί συνέλαμβανα την «τιμία» αυτή γυναίκα να κλέβη.

Δέν άπάντησε άμέσως. Είδα τα χείλια της να τρέμουν και τα μάτια της να μουσουλώνουν σάν να περνούσε ένα άέμισμα. Συγχρόνως φαινότανε να καταβίλη ύπεράνθρωπος προσπάθειες γιά να μείνη ψύχραιμη και να βρη μιά δικαιολογία. Έπί τέλους με μιά φωνή μουσθυμισμένη έτραύλισε:

Σας περιμένα... Είχα λυπηθεί γιά τόν πόνο

που σας προσένησα προτίτερα κι ήρθα να σας ζήτησω συγγνώμη...

Θά είδε από την έκφραση τού προσώπου μου πόσο λίγο πίστευα στην ερώτησή της. Κατάλαβε πως ήταν χαμένη—και θέλησε να παύση τού μεγαλυτέρου της άδου. Ωρθώθηκε άποφασιστικά και με μιά φωνή άχρωματίστη μου είπε:

— Ήρθα γιά να σας δοθώ.. Νάμαι!

Και πετώντας με μιά λυσσασμένη άπόφασι τού ρεϊντοίρ της στάθηκε κατάντικύ μου.

Είχα την αδυναμία να κάνω πως έπίστεψα, πως ήμουν τόσο ήλιθιος ώστε να τού πιστέψω. Βλέποντάς την άντίκρυ μου έτσι γοητευτική, δέν θέληνα να ιδώ παρά την όμορφη της—κι' όχι τη στάσι της που ήταν σίσι άνθρώπων άντικρυ σε στρατιώτες που σπερίζουν τα όπλα τους γιά να τόν τουφεκίσουν! Δέ θέληνα να ιδώ παρά την εύκαρια—τη μοναδική και την άπροσδόκητη—να ικανοποιώσ ένα πόθο που με είχε άποροφύσει σά μιά έμμοινη ιδέα. Κατέπνιξα τόν οίκτο που είχε γεννηθεί—παράλληλα—μέσα μου. Έβιασα τη σκέψη πως έγω που προχωρούσα γιά να την άγκαλιάσω ήμουν εκείνη τη στιγμή πιά άθλιος από αυτήν που είχε κλέψει. Τού κτήνος που ύπάρχει σε κάθε άνθρωπο μίλησε έπιτακτικότερα. Κι' ή γυναίκα εκείνη έγινε δική μου!

Υπέκυψε—όπως πληρώνει κανείς ένα χρέος. Ένοωθα ότι εκείνες τις στιγμές με περιφρόνουςε περισσότερο από ποτέ, —περισσότερο κι από ότι περιφρόνουςε τόν έαυτό της. Κι' ένοωθα ακόμα ότι κερδίζοντάς την έτσι όπως την είχα κερδίσει την έχνα γιά πάντα—άνεκκλητα και άδωσπιστα, κι' ότι, αλλιώς, ίσως ή εύγνωμοσύνη της να μετατρέπονταν σε άγάπη... Άλλά, κινούμενος από εκείνο που ο Πόου έλε «πνεύμα-της στερεόλητος», όχι μόνον δέν ζήτησα να συγκρατήσω τόν κτηνώδη μου πόθο άλλα και την μετα-

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Σ.

Τὸ ὄνομά της μονοσύλλαβο, ξαφνικὸ, εὐχάριστο, προαναγγέλλει τὴν θελκτικὴν ἀστροπαλίαν, καταπληκτικὴν ἐμφάνισίν της. Σπ...! Εἶνε τὸ ὄνομά της. Καὶ πράγματι προλέγει ὅτι εἶνε ἐξυπνὴ, ἐκφραστικὴ, νοστιμιωτάτη, ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἀραβίων της ἔγινε πρὸ δύο ἡμερῶν κατὰ τρόπον ἀπροσδόκητον, μυθιστορηματικὸν καὶ ἀστροπαλίον. Μία συνάντησις τυχαία μὲ ἐλεγκτὸν Ἀθηναίων μόλις ἀφίχθοντα ἐκ Γερμανίας καὶ πρესπιταμέντε ἀρέσκεια κεραυνοβόλος, ἀμοibaία ὑπόσχες, γάμος καὶ ἀναχώρησις. Καὶ ἔτσι αἱ Ἀῤῥαί χάνουν μία ἀπὸ τῶν πλέον σιανθηροβόλες Ἀτιδίδες, καὶ αἱ αἰθούσαι ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον διακοσμικὰ στολίδια τῶν.

Ἡ Μονταβ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ κομφαί φοιτροτίστρια κατόπιν ἐβδομαδιαίας ἀναχωρήσεως, ἐπα-
νέκτησαν τὰ χορευτικὰ τὸν δικαίωμα ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυρια-
κῆς. Αἱ βασιτικώτεροι ἐπανήλθον δομιῦνται εἰς τὸ χορευτικὸν
τερραίν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν εἰς τὸ ρεβερὸν τοῦ Τροκαντερό.

— Μεταξὺ τῶν χορευουσῶν μία θαυμασία σιλουέτα ἀπὸ ἀφί-
χθοντα Ἀλεξανδρινῇ ὀνίς Τάλι Ρόστοβιτς· ἡ ἐμφάνισις τῆς πορ-
σωποποιήσεως τῆς χαρῆς, μετὰ τὴν ἀρεσκίαν χρωμάτων φού-
βας σὲ φόντο ὀφ, ἀμέτρητα «παννὸ» ἀπὸ δαντέλλα ὁμοιόχρωμη.
Μαντὸ θαυμάσιον στὸν ἴδιον συνδυασμὸ μὲ τὸ φόρεμα.

— Ἀπὸ προχθὲς προσετέθη νέον χορευτικὸν κέντρον, ἥνοιζαν
αἱ πύλα τοῦ Παραδείσου καὶ ἐμφανίσθησαν ὁμοιότατα παραδείσια
οὐδὲ. Μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ ὀνίς Σ. Μεταξὺ τὸν τοιαύτα κατὰλευκὴ
ζωφεῖται κεντημένη μὲ ὀφ καὶ μὴ ἀνθή. Ἡ ὀνίς Ε. Σταθάτου
τοιαύτα κόκκινη ζωφεῖται καὶ κόκκινο καστόρι. Ἡ ὀνίς Σ. Δημη-
τριάδου χαριτωμένη τοιαύτα κρεπ καὶ μπλε καὶ ἀσπρο ἐμπρικμὲ μὲ
τονὺν μπλε μαρὸν ζωφεῖται.

— Μερικὰ σκίττα ἀπὸ τῆς ἱπποδρομίας ὅπου ἦσαν παροῦσαι αἱ
κοιμώτερες Ἀθηναῖες μετὰ τῶν ὁποίων ἡ ὀνίς Ἀβέρωφ ἐλκυσι-
κὸς τύπος μελαχρινῆς μὲ μαντὸ κρεπ-σατέν καφὲ καὶ λευκὴ ρενό.
Ἡ κ. Λαδοπούλου μαῦρο λούτρο, καφὲ καπέλλο καὶ ἐσάρπα. Ἡ κ.
Ἑσμή Μεταξὺ μπὲ ταγιέρ.

— Αὐτὸ θαυμάσιον Μαννκεν, ἕνα μὲ ταγιέρ λευκὸ γαρνίρισμα ἰδι-
ότυπον λεοπαράδεως. Τὸ ἄλλο καφὲ—χρὶο ταγιέρ καὶ καπέλλο κα-
στόρινο.

— Μία ἰδιαιτέρα σιλουέτα ἡ ὀνίς Νάντα Διπλαράκου τοιαύ-
τα μαῦρη καὶ λευκὴ. Ἡ ὀνίς Ντελὸ Νικολαΐδου βαθνικῶν κρεπ-
ντέ-σιν.

— Ἡ κ. Ἀσπασία Μπότση ἕνα πρόσωπο σάν ἐμπυχὴ φιλντι-
σένια καμὲ, τοιαύτα μαῦρη, μαντὸ ἐπίσης, καὶ καπέλλο καστόρι
καὶ ψάθα.

— Θαῦμα θαυμάτων ἡ ὀνίς Μ. Ἀντωνοπούλου μὲ τοιαύτα
γχορ-ἀρζάν καὶ μαντὸ ἀπὸ πετρί γχορ καὶ γούνα ὁμοιόχρωμη «γχα-
ξέλλα» καπέλλο πέταινο ὁμοιόχρωμη.

— Ἐνα ὥραϊο σύνολον ἡ κ. Ἀνεξίνη τοιαύτα μαῦρη κρεπ
ντέ-σιν καὶ μαντὸ ἴδιον.

— Ἡ κ. Παῖζον μὲ μαντὸ πὺ ἀντιπροσώπευε τὴν τελευταίαν
λέξιν τῆς μόδας βερ-ἀμάντ κρεπ-μαρκαν, μὲ γούνα ὁμοιόχρωμη.

— Μία γανωμίστικη εὐμορφία τῆς ὀνίς Ἑλλης Μεζίκη μὲ με-
λανόλευκον τοιαύτα.

— Μία τοιαύτα πὺ φανέρωνε τὴν Παριζιάνικη προέλευσιν
της, ἥτο τῆς Κας Μπέμπης Κωστοπούλου, πρᾶσιον πετρί, τὸ μαντὸ
μὲ μαντά ἀπὸ γούνα γχορ «γχαξέλλα» τοιαύτα ὁμοιόχρωμη ἁλπο-
στάτη κρεπ-ντέ-σιν, μοντέλλο πατού.

— Ἐνα περίκομον σύνολον μελανόλευκον ἡ Κα Γ. Ζερμπού-
λου λευκὴ κρεπ-ντέ-σιν τοιαύτα, μαῦρο μαντὸ μεταξωτὸ σὲ κα-
πέλλο ἀπὸ μαῦρη κορδέλλα γχορ γχορ.

— Ἐκτάκτως χαριτωμένη ἡ ὀνίς Ἡλίτη μὲ τοιαύτα μελανό-
λευκη.

Ἡ Μονταβ

χειρίστηκα ἔτσι πὺ νὰ τῆς γίνω ἀπαίσιος καὶ μισητός.

Ἐφυγε χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτα, χωρὶς νὰ τῆς πῇ τίποτα. Θὰ
ἦταν τόσο μάταιο ἄλλως τε... Τὴν ἄλλη δὲ ἡμέρα, πρῶτῃ—πρῶτῃ,
ἄλλαξε μὲ τὸν ἄντρα της ξενοδοχεῖο...

Κώστας Οὐράνης.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.—Ἐπιβλητικῶς ἐωρτάσθη ἐνταῦθα ἡ 25ῃ Μα-
ρτίου.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν, εἰς ἡν παρέστησαν, αἱ ἀρχαὶ καὶ πλῆθος κό-
σμου, ἐξεφώνησαν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ὁ καθηγηγῆς κ. Τσο-
ρώνης, καὶ ἡ δις Μετάκος, ἐπίσης ἀπήγγελε ποιῆμα ὁ κ. Γ. Τζά-
θας.

Τὸ ροᾶν ἐδόθη εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ «Πανθέου» ἐσπερὶς ὀργα-
νωθεῖσα ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου κ. Γ. Κουλοπούλου. Κατὰ τὴν
ἐσπερίδα ἀπηγγέλθησαν ποιήματα ἀπὸ τὰς διδας Κ. Παπασπύρου,
Μ. Ἀλεξιάδου καὶ Ἀρ. Ἰωάννου ἀκολουθῶς παρσταθὴ τὸ γνω-
στὸν δῶμα «Ὁ χορὸς τῶν Σχολῶν», τοῦ ὁποῦν τὰ πρόσωπα
ὑπεδύθησαν μαθήτρια διδας Ἀρ. Ἰωάννου, Κ. Παπασπύρου, Μ.
Αλεξιάδου, Κουλοπούλου καὶ οἱ μαθηταὶ κ. κ. Γ. Τζάθας, Ι. Πολύ-
μερος, Α. Κίνας, Ι. Ἀναγνωστόπουλος, Ι. Τριανταφύλλου καὶ
ὁ Ι. Ἀναστασίου. Κατόπιν ἐπαίχθη ἡ κωμῶδια «Ἐννοικιάζεται».
Δης.

ΧΑΛΚΙΣ.—Τὸ Σάββατον 19 τρ. ἐδόθη ἡ συναυλία τῆς καθη-
γητριάς τοῦ Ἑλλ. Ὁδεῖο διδὸς Χρηστίνης Κυριαχί τῇ εὐγενεῖ
συμπράξει τῆς Κας Μ. Λασκοπούλου καὶ τοῦ βαρυτονίου κ. Λεοπ.
Μπαρῆ. Ἡ δις Κυριαχί εἶχε εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ ἀκόμη μίαν
φορὰ τὸ φωνητικὸν τῆς ταλέντο. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε
Mozart, Puccini, Verli. Λαμπελὲτ, Σακελλαριδὴν καὶ Καλομοῖρην.
Εἰς τὴν αἶθουσαν διεκρίνανται τὰς Κας Μάλλιου, Πνευματιοῦ,
Μάτσα, Καρακλή, Γεωργιάδου, Μιχαλοπούλου κ. ἀ. τὰς διδας Ἀλε-
ξάνδρου, Ἀληφαρμάκη, Γεωργιάδου, Σταϊκίη, Καρκώστα, Χατζη-
παναγιώτη, Μπέη, Βούλγαρη, Τζιώτου κ. ἀ. Γιώρ. Φ.

ΚΟΖΑΝΗ.—Ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα μουσικοδραματικῷ θιάσῳ ἐδόθη
προχθὲς ἑκτακτὸς καλλιτεχνικὴ παράστασις. Ἐπαίχθη τὸ κοινωνικὸ
δῶμα τοῦ παρεπιδημούντος ἐνταῦθα κ. Γιάννη Ζήρα Ἀγκαθιώτη,
ἡ «Παραστρατημένη». Τὴν παράστασιν ἐτίμησαν ὁ κ. Φουφάραχος
μετὰ τῆς κυρίας, ὁ κ. Καδῖης (ἐισαγγελεῖς) μετὰ τῆς κυρίας του,
ὁ ἱατρός κ. Κουπαρούσης μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ὁ ἱατρός κ. Με-
ταξῆς, μετὰ τῶν δίδων θυγατέρων του, ὁ κ. Τομινάκης, Δήμαρχος
Κοζάνης μετὰ τῶν ἀνέμων του δίδων Κούλας καὶ Ματίνος Χα-
σάπη, ὁ κ. Βαρθολομαῖος μετὰ τῆς διδας ἀδελφῆς του Χα-
ρικλείας, ἡ δις Οἰκονομοπούλου, ὁ κ. Παπαχριστοπούλου Γεν.
Ἐπιθεωρητῆς Ὑπ. Γεωργίας, ὁ καθηγηγῆς κ. Ἀνδριανός, οἱ κ. κ.
Ψυχργιός, Κατσούλης κ. ἀ. Κοζανίτης

ΚΑΒΑΛΑ.—Ἐπιτυχῶς ὑπῆρξεν ὁ δοθεὶς ἐνταῦθα χορὸς τῆς
Λέσχης τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Εἰς αὐτὸν διεκρίθησαν αἱ διδας
Πολίνα Κοῆν, Δημάδου, Κουριδοῦ, Τζώγαλη, Σουφραλίδου, Λά-
μπερο, Κουκοπούλου, Κλωνίαν, Τζώρα, Οἰκονομίδου, Φέσσα, αἱ
κυρία Λύτσια, Δόφρανη, Νικολαΐδου ἱατροῦ, Κουτουμλί λοχαγῶν,
Κρεμαλῆ, Κοττάκη, Γαμαδῶν, Ἑλλῆ Ἀφεντιά καὶ οἱ κ. λ. Στα-
σινοπούλου νομάρχης, Κοττάκης ἐπιτελάρχης, Παραφύτας δημαρ-
χος, Τερμεντζῆς, Πατσάκης, Τζιώτης, Μπουνιόπουλος, Κονιαβίτης,
Μαρκατζῆς, Καραπατάκης, Δελιγιάσιος, Δημάδης, κ. ἀ. Γ. Ν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς οἱ
υἱοὶ τοῦ Δημάρχου κ. Ι. Βογιατζῆς ἔδωκαν ἀπογευματινὰ κατὰ τὴν
ὁποίαν χορεύθησαν διάφοροι χοροὶ. Ἐκ τῶν χορευουσῶν καὶ χορευ-
τῶν διεκρίθησαν αἱ διδας Δαν. Μηλιάδου, Εὐφ. Μηλιάδου, Χρυ-
σοῦλα Δοκουμετζίδου, Πόπη Κοκολάκη, Ἀριστέα Ἀντωνάκη,
Ἀδμ. Βενέρη, Λιλία Τσογatzῆ, Χαλαραμπίδου, αἱ διδας Βογια-
τζῆς, καὶ οἱ κ. κ. Χαλαραμπίδης, Ἀδ. Νικολαΐδης, Δοκουμετζίδης,
Ἑμμ. Μουρέλλος, Γ. Βογιατζῆς κ. ἀ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ χοροῦ ὁ ἐκ τῶν προσκεκλημένων κ. Δ. Ἀνα-
στασιδῆς ἐξετέλεσε διάφορα πειράματα ὑποβολῆς καὶ ὑπνωτισμοῦ,
τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε ἀρίστη.

Γιάννης Μακροδημητράκης

ΤΟ ΣΤΑΡΙ

Τὸ στάρι τὸν χειμῶνα σάν πὺ φυτρώσει μένει
ριζώνει μὲ τὸ κρὸν βαθειὰ καὶ περιμένει
τὸν ἥλιο νὰ ψηλώσῃ,
μὲ μιάς νὰ μεγαλώσῃ.

Καὶ στῆς εἰκοσιπέντε τοῦ Μάρτη, τὴν αὐγὴ
θὲ νάπυχαρετῆρη τὴν μάννα τὸν τὴν γῆ·
—Σ'ἀφίνω γιὰ, μαννούλα! —Παιδί μου πὺ θὰ πᾶς;
—Πηγαῖνω νὰ μὲ φάνε ἐκεῖνοι πὺ θὰ φᾶς.

(Ἀπὸ τὰ «Ἐξοχικά» τοῦ 1899)

Δημ. Στάνης

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

ΑΡΧΙΖΕΙ

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ... ΦΑΝΤΑΣΜΑ»!

Τοῦ περιφήμου Γάλλου συγγραφέως Πῶλ Φεβᾶλ (πατὴρ)